שער הפסוקים — פרשת וזאת הברכה

סימן ל"ג:

ויאמר ה' מסיני בא וגו', ואתה מרבבות וגו':

הנה מלת ואתה, הוא תרגום, כמו שפירש בזהר על פסוק דבר ה' במחזה, כי מחזה תרגום הוא, לפי שאברהם אע"ה, היה אז ערל, לכן נגלה הקב"ה עליו אז, בלשון תרגרם, כדי שלא יקנאו בו מלאכי השרת. וזה הענין עצמו כאן, השמיענו הפסוק עתה, כי כשבא הקב"ה ליתן את התורה לישראל, היתה ביאתו נעלמת בענין התרגום, וזהו ואתה. וטעם לדבר היה, מסבת רבבות קדש, המלאכים, שלא יקטרגו עליהם, וימנעו נתינת התורה. [ובזה יובן ג"כ פסוק אם תבעיון בעיו שובו אתיה שהוא בלשון תרגום, לפי שהשב בתשובה חותרין לו חתירה מתחת כסא הכבוד, שלא יקטרגו בו מלאכי השרת, לכן אמר אתיו, לשון תרגום:

יורו משפטיך ליעקב:

(מזולתו) הנה ר"ת, של 'ישימו 'קטורה 'באפך, הוא יב"ק. גם ר"ת, של 'על 'מזבחך 'ברך בגימטריא יב"ק. גם קטור"ה ע"ה, בגימט' אהי"ה ברחמים. והענין הוא, כי ע"י הקטרת, היו גורמים ששם ההוי"ה באותיותיה שהיא רחמים, וכן תמורתה בא"ת ב"ש, שהוא מצפ"ץ, עולה ג"כ בגימטריא ש', כמנין ברחמים, ישתתפו עם מדת הדין, שהוא שם אהי"ה, אימא, דמינה דינים מתערין. והרי זה נרמז במלת קטורה כנזכר:

אמר שמואל, השתא אתי שפיר, מש"ה קטורה, ולא קטורת. עוד אמר שמואל, נלע"ד כי קטור"ה בגימטריא ש"ך, והם דינים גמורים. והכהנים היו מכוונים למתק הדינים הנזכר עם שם אהי"ה ברחמים, כמ"ש הרב זלה"ה. ועוד היו משלבים הוי"ה ואלהים, והוי"ה ממתק את שם אלהים, בחיבור יב"ק, בר"ת ישימו קטורה באפך כאמור. לכן התחיל הצירוף ביו"ד תחלה, לרמוז לעשר אותיות הוי"ה, ואח"כ ק"ב, כנגד ג' מילויי ע"ב ס"ג מ"ה, הנרמזים במלת אלהינו, כאמור למעלה. ובכח כל אלו המלויים והויו"ת הנזכר, ממתקים את ש"ך דינים הנזכר. כנלע"ד:

גם היו מחברים שם הוי"ה שהיא רחמים עם מדת הדין האחרת הנקראת אלהים, להמתיקה ולבטל כחה ע"י הקטרת, וזהו חבור יב"ק, בגימטריא הוי"ה אלהים, וז"ש באפך, שהיו ממתקים כחות הדין, ע"י הקטרת כנזכר. א"ש, סמך אל מ"ש. (ע"כ מזולתו):

מעונה אלהי קדם וגו':

ירצה, שהמעון והמדור של הקב"ה, הוא בהיותו אלהי קדם, שהוא שם הדעת הפנימי של המלכות, העולה בגימטריא קדם, והוא אחוריים של שם ב"ן, כמבואר אצלנו בשער ההקדמות: